

Arrest

nr. 168 996 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. DE BLOCK, loco advocaat C. BUYTAERT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 november 2015 en heeft zich op 4 december 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd er gehoord op 22 maart 2016.

1.3. Op 9 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Tadjiek, afkomstig uit Kunduz stad, provincie Kunduz (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit, hebt enkele jaren school gelopen in Afghanistan, werkte van 2008-2010 als timmerman, hielp nadien uw vader in zijn winkel en werkte tevens als bodyguard van uw broer, A.(...) H.(...), op de momenten dat hij off duty was.

Uw broer, A.(...) H.(...), zou in tegenstelling tot u wel gestudeerd hebben, meer bepaald Dari literatuur aan de universiteit. Nadien, met name vanaf 2009, toen hij als sergeant (satanman) in dienst zou getreden zijn bij de politie van Kunduz, zou hij woordvoerder geweest zijn van voormalig politiechef Abdul Rahman Sayed Khili. Dit tot diens dood midden 2011. Ondertussen zou uw broer reeds commander van de sergeants (satanmanan) geworden zijn, een job die hij de daaropvolgende jaren trouw zou gebleven zijn. Doorheen de jaren zou hij uiteindelijk gepromoveerd zijn tot de graad van kapitein (turan). Nooit of te nimmer zou hij echter problemen gekend hebben. Dit zou echter veranderd zijn op 22 Sombullah 1394 (i.e. 13 september 2015). Die dag zou de Taliban uw broer telefonisch bedreigd hebben, hem gevraagd hebben met hen samen te werken en gezegd hebben dat u hen moest vervoegen voor de jihad. Op 24 Sombullah 1394 (i.e. 15 september 2015) zou de Taliban dan weer uw vader per telefoon gecontacteerd hebben om te vragen of zijn zonen hun voorstel hadden aanvaard. Uw vader zou hierop laten weten hebben dat jullie nooit met de taliban zouden samenwerken. Diezelfde avond zouden uw vader, uw broer en u over deze bedreigingen gesproken hebben, maar uw broer zou gezegd hebben dat jullie zich niet ongerust dienden te maken. De daaropvolgende dag, op 25 Sombullah 1394 (i.e. 16 september 2015), zou hij 's avonds te voet naar een collega, Abdullah Guard, zijn gegaan. Kort nadien zou de politie u hebben ingelicht dat uw broer neergeschoten zou zijn en zwaargewond naar het ziekenhuis zou overgebracht zijn. Eens u en uw vader in het ziekenhuis zouden aangekomen zijn, zou hij reeds overleden zijn. De daaropvolgende dag zouden jullie hem begraven hebben. Daags nadien zou uw vader opnieuw opgebeld zijn met de boodschap dat ze u, zijn andere zoon, ook naar de hel zouden sturen. Hierop zou uw vader samen met de ouderen contact gehad hebben met de politie, waarna ze zouden besloten hebben dat u maar beter het land kon verlaten. Op 29 Sombullah 1394 (i.e. 20 september 2015) zou u vertrokken zijn. Via Nirmoz zou u naar Pakistan en Iran gereisd zijn, om vervolgens via Turkije en Griekenland naar België te reizen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw tazkara neer, een kopie van de tazkara van uw broer, A.(...) H.(...), alsook 17 foto's en een 9-tal documenten ivm het werk, promoties, ... van voornoemde broer. Na afloop van uw gehoor, met name op 29 maart 2016, legde u via uw advocaat (per fax) ook nog een ongedateerd attest van de politie van Kunduz neer, ter bevestiging van de problemen die u zou gekend hebben.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u uw identiteit en die van uw broer, A.(...) H.(...), alsook jullie onderlinge verwantschap, onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. Zo legde u ter staving van uw identiteit en die van uw broer, A.(...) H.(...), enkel een kopie van een tazkara neer. Deze hebben op zich echter een zeer geringe bewijswaarde, te meer uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan makkelijk tegen betaling te bekomen zijn, of dat ze vaak vals zijn. De mogelijkheid bestaat dan ook dat ze op basis van uw verklaringen of met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werden. Daarnaast dient hier aan toegevoegd te worden dat het uiterst bevreemdend is dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat uw broer A.(...) K.(...) heette, terwijl hij eigenlijk A.(...) H.(...) zou heten – i.e. de naam die op de documenten staat die u tijdens uw gehoor neerlegde (Verklaringen DVZ, 15 maart 2016; Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, p. 8). Ook de door u neergelegde foto's veranderen niets aan bovenstaande vaststelling, daar ze geen uitsluitel geven over uw relatie tot de andere persoon die op de foto's te zien is, waarvan u beweert dat het uw broer, A.(...) H.(...), zou zijn. U wist het Commissariaat-generaal dan ook niet te overtuigen van het feit dat de (gewapende) persoon die op de door u neergelegde foto's, al dan niet samen met u te zien is, daadwerkelijk A.(...) H.(...) heet en uw broer is.

Verder dient opgemerkt te worden dat, indien u het voorgaande al had weten staven en aannemelijk maken, quod non, u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter stelde dat uw broer destijds

woordvoerder zou geweest zijn van voormalig politiechef Abdul Rahman Sayed Khili. U haalde er geenszins aan dat Abdul Rahman Sayed Khili in maart 2011 om het leven was gekomen en dat uw broer sindsdien bij het politiekantoor te Kunduz als commandant van de sergeants ('satanmanan') zou gewerkt hebben, en op 25 Sombullah 1394 (i.e. 16 september 2015), in die hoedanigheid om het leven zou gebracht zijn (Vragenlijst CGVS, 15 maart 2016, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 10-13, 19-20). Dit komt uiteraard uw geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast dient er ook op gewezen worden dat A.(...) H.(...), slechts kapitein (turan) was, en dat u niet aannemelijk wist te maken dat hij op 25 Sombullah 1394 (i.e. 16 september 2015) in de door u geschetste omstandigheden om het leven zou gekomen zijn. Zo is het erg bevreemdend – indien uw broer nooit eerder door de Taliban gecontacteerd en/ of bedreigd zou geweest zijn – dat hij, eens hij op 22 en 24 Somabullah 1394 bedreigingen aan zijn adres zou ontvangen hebben, op 25 Sombullah 1394 gewoon te voet én zonder enige beveiliging naar zijn collega Abdullah Guard zou gegaan zijn, te meer u aangaf dat hij over een beveiligde overheidswagen kon beschikken en u hem doorgaans als bodyguard begeleidde op de momenten dat hij off duty was (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 5; 7; 15-16; 17-18). Voorts legde u geen enkel persartikel neer waaruit blijkt dat A.(...) H.(...) op 25 Sombullah 1394 (i.e. 16 september 2015) in de door u geschetste omstandigheden om het leven zou gekomen zijn; een incident waarover ook het Commissariaat-generaal geen informatie wist terug te vinden. U legde via uw advocaat (per fax) wel nog een ongedateerd attest van de politie van Kunduz neer. Echter, pas na afloop van uw gehoor, met name op 29 maart 2016, waardoor het perfect mogelijk is dat het op basis van uw verklaringen of met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werd – zeker in het licht van bovenstaande informatie mbt Afghaanse documenten en het feit dat u ten tijde van uw gehoor aangaf dat uw vader dit document nog diende te bekomen (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, p. 14).

Tot slot dient er ook gewezen worden op het feit dat, indien u al het voorgaande al had weten staven en aannemelijk maken, quod non, er in Afghanistan, louter als gevolg van de beroepsbezigheden van en/of de moord op uw broer, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden.

Hierin bent u echter niet geslaagd, daar er ernstige twijfels bestaan aangaande het profiel dat u zich tijdens uw gehoor aanmat en u evenmin aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt.

Vooreerst haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens aan dat u uw broer, A.(...) H.(...), destijds als bodyguard zou begeleid hebben telkens hij off duty zou geweest zijn (Vragenlijst CGVS, 15 maart 2016, pp. 1-2). Om een onduidelijke reden gaf u dit slechts aan tijdens uw gehoor, d.d. 22 maart 2016 (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 5; 7; 19-20). Dit komt uiteraard uw geloofwaardigheid niet ten goede. Voorts bleef u volhouden dat u in Afghanistan slechts enkele jaren school zou gelopen hebben, dat u een ongeletterd persoon zou zijn, en dat u enkel als timmerman zou gewerkt hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 3-4), hetgeen vrij bevreemdend is daar uw broer, A.(...) K.(...), universitaire studies (Dari literatuur) te Kunduz zou gedaan hebben. Daarnaast bleek tijdens het interview ook dat u weldegelijk Engels begrijpt en dat u kan lezen (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 3-4), hetgeen het vermoeden van het Commissariaat-generaal, met name dat u zich tijdens uw gehoor bewust een ander profiel trachtte aan te meten, enkel versterkt.

Verder wist u slechts drie foto's neer te leggen waarop u zelf gewapend te zien bent (waarvan slechts één in het gezelschap van de persoon waarvan u zegt dat het uw broer A.(...) H.(...) is) en wist u niet aannemelijk te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt. Zo bleek dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door de Taliban. Op 22 en 24 Sombullah zouden ze respectievelijk uw broer en vader gecontacteerd hebben. Na de begrafenis van uw broer zouden ze u wel bedreigd hebben, maar opnieuw indirect, met name via uw vader hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 15-16; 17-19). Voorts stemmen uw verklaringen niet overeen met de inhoud van het ongedateerd attest van de politie van Kunduz, dat u na afloop van uw gehoor, met name op 29 maart 2016, via uw advocaat (per fax) neerlegde. Hierin valt immers te lezen dat de Taliban én Al Qaida u meermaals zouden bedreigd hebben, en zelfs zouden geprobeerd hebben om u, Mr. Abed, te ontvoeren; gebeurtenissen/ problemen die u helemaal niet aanhaalde. Tot slot bleek uit uw verklaringen ook nog dat uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan geen enkel probleem meer zouden gekend

hebben hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, p. 9), hetgeen er evenmin op wijst dat de Taliban voorafgaand aan uw vertrek daadwerkelijk naar u op zoek zouden geweest zijn met als doel u te rekruteren, en op dit moment nog steeds zouden zijn.

Gelet op dit alles is het dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat en kan de vluchtelingenstatus u dus niet toegekend worden.

De door u neergelegde tazkara's (kopies) en foto's, alsook hun bewijswaarde, werden reeds besproken en veranderen zoals reeds gesteld werd niets aan bovenstaande vaststellingen. De neergelegde documenten ivm het werk, promoties, ... van uw broer A.(...) H.(...) doen dit evenmin, daar ze louter de carrière bevestigen van A.(...) H.(...), waarvan het niet vaststaat dat het uw broer is, en ze geenszins aantonen dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De bewijswaarde van het ongedateerde attest van de politie van Kunduz dat u na afloop van uw gehoor, met name op 29 maart 2016, via uw advocaat (per fax) neerlegde, kwam ook reeds aan bod.

Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd worden dat, ondanks u afkomstig bent uit Kunduz stad (provincie Kunduz), u evenmin in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, daar het Commissariaat-generaal van oordeel is dat u te Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het Commissariaat-generaal ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve

elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u dus redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers een jongeman van 26 jaar, u bent gezond en spreekt naast Dari ook Pashtou (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 2-4). Verder dienen bovenstaande bedenkingen ivm het profiel dat u zich tijdens het gehoor trachtte aan te meten in acht genomen worden en bleek uit uw verklaringen dat u affiniteit hebt met het leven in een stedelijke omgeving, daar u in Kunduz stad bent opgegroeid en er uw hele leven hebt gewoond, en dat u werkervaring hebt als timmerman en winkelluitbater (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 3-8). Gelet op dit alles, kan men dus concluderen dat u over de nodige capaciteiten beschikt om u in een stedelijke omgeving als Kabul te vestigen, er aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman zelf een bestaan uit te bouwen. Daarnaast bleek uit uw verklaringen ook nog dat uw familie, met wie u nog steeds contact hebt, te Kunduz stad over twee woningen beschikt, waarvan ze er één verhuren (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 7-9). Bijgevolg kan er dus van hen verwacht worden dat ze u, minstens in den beginne, helpen om in Kabul te vestigen en er aan de slag te gaan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Dat u zich te Kabul niet kan vestigen daar u ook daar problemen met de Taliban zou kennen (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, p. 20), acht het Commissariaat-generaal niet aannemelijk, daar uw beweerde problemen met de Taliban evenmin aannemelijk zijn (cfr. supra). Bijgevolg kunnen ze dan ook niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het verbod van willekeur, formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

“1. De bestreden beslissing stelt dat “ Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie” (zie p. 1 van de bestreden beslissing).

2. Deze beslissing is onder andere gegrond op de volgende motieven (zie pg. 1 - 4 van de bestreden beslissing) : (...)

3. Uit deze overwegingen leidt de bestreden beslissing af dat “Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet” (zie p. 5 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

4. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 3 van het EVRM stelt dat (...)

Art. 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: (...)

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het: (...)

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat het CGVS een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen. Het verbod van willekeur betekent dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

5. Het is duidelijk dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt). De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen. Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of

daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444). Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie. 6. Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund. (RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396). Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (RvV nr. 70 321 van 22 november 2011; RvV nr. 73 836 van 24 januari 2012).

De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 549; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85). Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. SPIJKERBOER, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F.

VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57).

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag 18e blad moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74). Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. De bewijslast in asielzaken is volgens UNHCR een gedeelde taak (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, § 6). Het Hof van Justitie stelt over de bewijslast dat "Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België). De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden). De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoekers. Ook het CGVS dient dus de aangebrachte feiten mee vast te stellen. Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken. De bewijsstandaard in asielrecht ligt lager dan in andere rechtstakken. Feiten dienen niet met stellige zekerheid maar met mate van waarschijnlijkheid bewezen worden, wat dus ruimte voor twijfel toelaat. Een belangrijk principe in het asielrecht is dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt. Het CGVS dient bij de beoordeling van de verklaringen niet overtuigd te zijn van alle beweringen. Van zodra het de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempelt, dan moet het voordeel van de twijfel verleend worden aan de asielzoekers. (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, §3).

7. Uit het rapport van de Deense Immigratiedienst (Danish Immigration Service. Afghanistan COI, Danish Immigration Service, Afghanistan Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, May 2012, 3/2012 ENG, available at: <http://www.refworld.org/docid/505af0352.html> [accessed 22 November 2015]) over Afghanistan blijkt dat :

- de huur in Kaboel is enorm hoog en derhalve leven sommige mensen in tenten in Kaboel aangezien ze geen huis kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt (pg. 12);

- ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 moeten alle terugkeerders terugkeren naar hun plaats van origine, hun thuisbasis (pg. 12);

- het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel betreft mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland (pg. 13);

- de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan is bijzonder laag, het is moeilijk voor nieuwkomers om een leven op te bouwen in Afghanistan (pg. 13);

- een belangrijk deel van de economie in Kaboel is gebaseerd op de internationale aanwezigheid. Eenmaal de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen onttrekken zal dit dramatisch zijn voor de werkgelegenheidssituatie in Afghanistan (pg. 15).

8. De Afghaanse minister voor vluchtelingen en repatriëring heeft gesteld dat geen gedwongen terugkeer mogelijk kan zijn en dat het land voor 80% onveilig is (United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance - Afghanistan: Security and humanitarian situation, 15 August 2015, Version 2.0, available at: <http://www.refworld.org/docid/55dc3bd34.html> [accessed 22 November 2015]) : (...)

9. Uit informatie beschikbaar op de FOD buitenlandse zaken blijkt dat : (...)

10. Verzoeker betwist het feit dat het CGVS zijn asielaanvraag heeft afgewezen. Verzoeker werd immers door de Taliban bedreigd. Vooreerst merkt verzoeker op dat er geen twijfel kan bestaan aan de band tussen hem en A.H. Inderdaad, deze persoon was de broer van verzoeker. Verzoeker merkt tevens op dat het CGVS geen bewijs voortbrengt dat de kopie van de taskara een vals zou zijn. Een louter algemeen gegeven dat dit in Afghanistan tegen betaling kan worden vervalst of bekomen, volstaat niet want behelst geen onderzoek in concreto naar de echtheid van het document. Verzoeker bevestigt dat alle door hem neergelegde documenten geen vervalsingen zijn en moeten worden aangewend ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het CGVS dat geen bewijs voorlegt dat in concreto zou kunnen aantonen dat er sprake zou zijn vervalsingen faalt in haar motivering over beweerde valsheid van de door verzoeken aangebrachte stukken. Wat betreft de naamsverwarring die ontstaan is over de naam van de broer van verzoeker, namelijk A. H., moet er worden opgemerkt dat de naam van verzoekers broer A.H. was en niet A. K.. De vertaler op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte hieromtrent een fout

waardoor de DVZ-ambtenaar de naam verkeerdelijk opschreef. Fouten op het niveau van slechte vertalingen kunnen niet tegen verzoeker worden weerhouden. Het CGVS stelt dat verzoeker niet zou aantonen dat de persoon die te zien is op de fotos de broer van verzoeker zou zijn. Het CGVS toont evenwel niet aan met wie verzoeker dan wel op de foto zou staan. Verzoeker bevestigt dat de persoon op de foto's weldegelijk zijn broer betreft. Het feit dat verzoeker niet zou hebben vermeld bij DVZ interview dat voormalig politiechef Abdul Rahman Sayed Khili werd vermoord in 2011 en dat zijn broer sedert dan als commander werkte bij de politie van Kunduz en in die hoedanigheid om het leven kwam, kan niet tegen verzoeker worden weerhouden. Immers, het DVZ interview is een interview dat erop gericht is om een algemeen beeld te krijgen van het asielprobleem en niet om ten gronde de asielaanvraag te beoordelen, want dit is de taak die aan het CGVS toekomt. Het feit dat verzoekers broer te voet wandelde zonder beveiliging naar zijn collega Abdullah Guard, kan ook niet tegen verzoeker worden weerhouden. De collega van verzoekers broer en Abdullah Guard woonden immers op een boogscheut van elkaar. Het feit dat er geen persartikel bestaat over de dood van verzoekers broer kan evenmin tegen verzoeker worden aangewend om te besluiten tot de onaannemelijkheid van verzoekers asielrelaas.

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij pas na afloop van het gehoor het document van de politie van Kunduz heeft neergelegd en dat het zou kunnen opgesteld zijn met het oog op verzoekers asielaanvraag. Wederom moet worden opgemerkt dat het CGVS geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat dit document met het oog op verzoekers asielrelaas zou zijn opgesteld na het gehoor. Bovendien is het wettelijk en gangbare praktijk dat tot kort na het interview nog documenten aan het CGVS kunnen worden overgemaakt. Het feit dat het document niet gedateerd zou zijn, doet geen afbreuk aan de vaststellingen die erin vermeld staan. Verzoeker hekelt aldus dat documenten die hij ter goeder trouw aanbrengt zomaar worden afgewezen als zijnde onbruikbaar of onbetrouwbaar. Verder moet worden opgemerkt dat wat betreft het feit dat verzoeker niet zou hebben vermeld op het DVZ interview dat hij zijn broer begeleidde als bodyguard als hij off duty was. Ook hier moet worden opgemerkt dat het DVZ interview een voorbereidend kort interview is om kennis te nemen van een asielaanvraag en dat het CGVS interview het determinerend interview is om de gegrondheid van een asielaanvraag te beoordelen. Het kan niet worden verwacht van verzoeker dat hij alle redenen op het eerste interview aanbrengt. Dit zou immers het CGVS interview overbodig maken. Bovendien merkt verzoeker op dat hij op alle vragen van DVZ een antwoord heeft geboden en dat hij geen vragen kan beantwoorden die hem niet worden gesteld. Het feit dat verzoeker slechts als timmerman en slechts enkele jaren school heeft gelopen kan evenmin tegen verzoeker worden weerhouden noch het feit verzoeker een beetje kan lezen en een paar woorden Engels begrijpt, noch dat verzoekers broer school liep en verzoeker niet. Het CGVS poogt uit die omstandigheden onterecht af te leiden dat verzoeker zich een ander profiel zou aanmeten. Deze onterecht uit de lucht gegrepen en suggestieve stelling van het CGVS raakt kant noch wal. Immers, het is niet omdat één persoon uit een gezin hoge studies aanvat dat daarvoor ook een ander persoon uit eenzelfde gezin dit hoeft te doen. Verzoeker liep bovendien weinig school gelet op de hoge graad van agressie en geweld in de scholen van Kunduz. Uit de omstandigheden dat verzoeker een beetje zou kunnen lezen en enkele woorden Engels verstaat kan niet worden afgeleid dat hij zich een ander profiel zou aanmeten. Het feit dat de communicatie van de bedreiging ten aanzien van verzoeker enkel via zijn familielieden verliep doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker rechtstreeks werd bedreigd door de Taliban. Via welk communicatiekanaal dit verliep heeft geen impact op de daadwerkelijkheid van de dreiging. Bovendien moet het attest van verzoeker tevens worden aangehaald waaruit duidelijk blijkt dat de bedreiging voor verzoeker reëel is. Daarenboven is de bestreden beslissing tegenstrijdig omdat het niet langs de ene kant kan beweren dat verzoeker het attest pas zou hebben laten opmaken na zijn gehoor en langs de andere beweren dat het zaken zou inhouden die hij niet tijdens het gehoor zou hebben aangehaald. In dit attest staat duidelijk dat verzoeker bedreigd werd. Het verwijt van het CGVS dat verzoekers familie sedert verzoekers vertrek uit Afghanistan geen problemen meer zou hebben gekend, toont echter aan dat de bedreiging enkel ten aanzien van verzoeker was en dus rechtstreeks tegen hem gericht was, anders zouden ze na zijn vertrek nog geprobeerd hebben zijn familie te bedreigen. Het kan verzoeker bovendien niet kwalijk worden genomen dat hij over alle elementen van zijn relaas niet geheel in detail op de hoogte zou zijn geweest. Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS

sommige van zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig. Verzoeker heeft alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aangebracht. Een aantal van zijn verklaringen staft verzoeker niet met stukken of bewijzen, maar hij dient wel als geloofwaardig geacht te worden en dient hem het voordeel van de twijfel te worden gegund aangezien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: a) verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) verzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend;

e) in grote lijnen kan verzoeker als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker heeft het CGVS geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker nooit van zijn leven in Kaboel heeft geleefd en er geen naaste familie heeft en dus niet vertrouwd is met het leven in die stad. De Fod Buitenlandse zaken stelt in dat verband dat : Een verblijf in Kaboel is denkbaar op voorwaarde elementaire veiligheidsregels na te leven (kennis van de bezochte plaatsen en mensen, permanente bewaking van de woonplaats, planning van de verplaatsingen, enz). Bovendien zal verzoeker er ook niet veilig zijn voor de Taliban die wijdverspreid tevens in Kaboel aanwezig en actief is. Uit de hierboven aangekaarte objectieve informatie blijkt dat verzoeker in Kaboel zal worden blootgesteld aan een zeer precare veiligheidssituatie. Immers uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt dat in tegenstelling tot wat het CGVS beweert er een toenemend aantal aanslagen zijn met burgerslachtoffers.

Bovendien zal hij worden blootgesteld aan een torenhoge huur die hij niet kan betalen en derhalve in tenten moet slapen aangezien de overheid geen voorzieningen aanbiedt. Omtrent Kaboel kaart verzoeker aldus aan dat dit een schending zou betekenen van zijn rechten onder artikel 3 EVRM. De stelling van het CGVS dat de overheid de situatie in Kaboel aldus onder controle zou hebben raakt bijgevolg kant noch wal. Daarenboven betreft het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel die terugkeren uit het buitenland, in casu behoort verzoeker tot die categorie. Bovendien is de werkgelegenheidsgraad bijzonder laag en zal de werkgelegenheidssituatie in Kaboel dramatisch worden als de internationale troepen zich terugtrekken. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat zoals hierboven gesteld de Afghaanse minister voor vluchtelingen en repatriëring heeft gesteld dat geen gedwongen terugkeer mogelijk kan zijn en dat het land voor 80% onveilig is. Mede gelet op deze informatie kon het CGVS onmogelijk besluiten dat verzoeker zich zou kunnen terugbegeven naar waar dan ook in Afghanistan. Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker toe. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen. Aldus bij gebreke van een aanvaardbare kans op een menswaardig leven, veiligheid en noodzakelijk levensonderhoud in Kaboel, kan er van verzoeker redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zich aldaar zou vestigen. Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Kaboel of Afghanistan. Er werd niet in concreto aangetoond naar welk gebied in Kaboel verzoeker zou worden teruggestuurd en dus werd de specifieke veiligheidssituatie niet nagegaan noch wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot veiligheid, werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften. De gevolgen en levensomstandigheden van verzoeker met betrekking tot veiligheid, behuizing, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid, re-integratie als afgewezen asielzoeker werden niet onderzocht. 11. Uit bovenstaande argumenten en overwegingen volgt dat de bestreden beslissing niet van die aard is dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam. Bijgevolg nam het CGVS onterecht een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor de bestreden beslissing om hierboven vermelde redenen artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet schendt, artikel 3 van het EVRM, alsook artikel 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de materiële motiveringsplicht, het verbod van willekeur en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Verzoeker laat volledig na enige toelichting te geven op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor

het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou schenden en in welke zin de beslissing zou indruisen tegen 'het verbod van willekeur'. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat niet alleen de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden, maar ook en in het bijzonder de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou worden geschonden (cf. RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker blijft hier echter manifest in gebreke, door hieromtrent geen concrete toelichting te geven, waardoor het middel, wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk is.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

In de bestreden beslissing wordt o.a. vastgesteld dat (i) verzoeker zijn identiteit en die van zijn broer, A.H., alsook hun onderlinge verwantschap onvoldoende aannemelijk maakt, (ii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie met betrekking tot zijn asielrelaas onvermeld liet, (iii) er ernstige twijfels bestaan aangaande het profiel dat hij zich tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aanmat en hij niet aannemelijk weet te maken dat hij persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt, (iv) hij, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, en (v) de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het citeren van wetsbepalingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en niet aannemelijk of geloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5.1. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift oppert dat *“wat betreft de naamsverwarring die ontstaan is over de naam van de broer van verzoeker, namelijk A.H., moet er worden opgemerkt dat de naam van verzoekers broer A.H. was en niet A.K. De vertaler op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte hieromtrent een fout waardoor de DVZ-ambtenaar de naam verkeerdelijk opschreef.”* en stelt dat *“fouten op het niveau van slechte vertalingen (...) niet tegen verzoeker”* kunnen *“worden weerhouden”*, stelt de Raad vast dat verzoeker het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin duidelijk te lezen staat dat zijn broer A.K. heet, nadat het hem in het Dari werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek te formuleren voor akkoord heeft ondertekend waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat die en de andere verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Verzoeker had na of tijdens de voorlezing van het verhoorverslag voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen (Administratief dossier, stuk 10, Vragenlijst d.d. 15 maart 2016, p.7 en volgende). Tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker bovendien, toen hem hier expliciet naar werd gevraagd, uitdrukkelijk aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en er *“geen problemen”* waren (gehoorverslag CGVS 22 maart 2016, p. 2). Verzoeker maakte op geen enkel moment, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch nadien op het Commissariaat-generaal, ook maar enigszins melding van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben voorgedaan. Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek op dit gehoor vindt derhalve geen steun in het administratief dossier.

2.5.2. Verzoeker voert verder aan dat *“het feit dat verzoeker niet zou hebben vermeld bij DVZ interview dat voormalig politiechef Abdul Rahman Sayed Khili werd vermoord in 2011 en dat zijn broer sedert dan als commander werkte bij de politie van Kunduz en in die hoedanigheid om het leven kwam, (...) niet tegen verzoeker”* kan *“worden weerhouden”*. *“Immers”,* zo stelt hij, is *“het DVZ interview (...) een interview dat erop gericht is om een algemeen beeld te krijgen van het asielprobleem en niet om ten gronde de asielaanvraag te beoordelen, want dit is de taak die aan het CGVS toekomt”*. Verder laat hij ook gelden dat *“wat betreft het feit dat verzoeker niet zou hebben vermeld op het DVZ interview dat zijn broer begeleidde als bodyguard als hij off duty was ook hier moet worden opgemerkt dat het DVZ*

interview een voorbereidend kort interview is om kennis te nemen van een asielaanvraag en dat het CGVS interview het determinerend interview is om de gegrondheid van een asielaanvraag te beoordelen”.

Verzoekers huidige argumentatie verklaart, noch rechtvaardigt het door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van essentiële informatie met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Verzoeker werd er op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat *“bij het invullen van de vragenlijst (...) van de asielzoeker verwacht”* wordt dat hij *“nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom”* hij *“bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert”* en *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (vragenlijst DVZ, p. 1).

Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven, gelet op de vaststelling dat hij o.a. het feit dat zijn broer sinds het overlijden van voormalig politiechef Abdul Rahman Sayed Khili de functie als commandeur van de sergeants ('satanmanan') zou hebben bekleed en in die hoedanigheid op 16 september 2015 om het leven zou zijn gebracht, op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet. Deze feiten betreffen belangrijke informatie in het kader van zijn relaas en voorgehouden vervolgingsfeiten die de kern ervan raakt en uitmaakt, aangezien de persoon van en bedreigingen aan het adres van zijn broer door de Taliban aan de basis liggen van zijn eigen persoonlijke verklaarde vrees ten aanzien van en problemen met de Taliban welke hem zijn land van herkomst deden ontvluchten. De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas, zoals o.a. ook het feit dat hij zijn broer buiten diens dienst als bodyguard begeleidde, niet ter sprake bracht, klemt des te meer aangezien verzoeker zelf nadien aan de commissaris-generaal, toen deze hem hier bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet naar vroeg, uitdrukkelijk aangaf op de Dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke elementen met betrekking zijn relaas te hebben kunnen vertellen en te hebben aangehaald (gehoor CGVS, p. 2).

Verzoeker liet belangrijke informatie met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas, zoals onder meer aangaande de hoge functie van zijn broer, geheel onvermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen de geloofwaardigheid en ernst van zijn verklaarde vervolgingsproblemen en vrees op de helling zet.

2.5.3. Verzoeker maakt bovendien, en dit in het bijzonder, tot op heden zijn verklaarde identiteit en die van zijn beweerde broer A.H., alsook hun onderlinge verwantschap, nochtans een uiterst essentieel element in het kader van zijn relaas, niet voldoende aannemelijk.

De door verzoeker neergelegde taskara's op zijn naam en die van A.H., waarmee hij hun identiteit tracht te staven, betreffen geen originele documenten, doch slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip-en-plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

De talrijke bijgebrachte foto's tonen verschillende mannen, doch hieruit blijkt niet en kan niet worden afgeleid om wie het precies gaat en welke hun onderlinge verwantschap is.

Verzoekers identiteit en die van beweerdelijk zijn broer A.H. staat derhalve niet vast, en uit niets blijkt aldus en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem aangebrachte documenten inzake het werk en de carrière van A.H. daadwerkelijk betrekking hebben op een broer van hem, en dat het ongedateerde attest van de politie van Kunduz daadwerkelijk betrekking heeft op zijn persoon.

2.5.4. Verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal stemmen bovendien niet overeen met de inhoud van bovenvermeld attest van de politie van Kunduz, een vaststelling welke verzoeker niet betwist. Verzoeker stelt dienaangaande immers enkel dat het feit dat het document niet gedateerd zou zijn, geen afbreuk doet aan de vaststellingen die erin vermeld staan en hij hekelt dat documenten die hij ter goeder trouw aanbrengt zomaar worden afgewezen of afgewezen worden als zijnde onbruikbaar of onbetrouwbaar.

Verzoeker gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om

andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Om die reden, en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken welke door verzoeker niet in een ander daglicht worden geplaatst en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie welig tiert en het er gemakkelijk is om (ver)vals(t)e documenten te verkrijgen, kan aan de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, waaronder het niet gedateerde attest van de politie van Kunduz, geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

2.5.5. Verzoekers argumentatie is verder incoherent waar hij thans aanvoert dat *“het feit dat de communicatie van de bedreiging ten aanzien van verzoeker enkel via zijn familieleden verliep (...) geen afbreuk”* doet *“aan het feit dat verzoeker rechtstreeks werd bedreigd door de Taliban”*. Uit verzoekers eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt nergens dat hij ooit persoonlijk door de Taliban werd/wordt bedreigd en/of gezocht. Waar verzoeker thans in dit verband naar het neergelegde attest van de politie van Kunduz verwijst, wijst de Raad erop dat dit document elke bewijswaarde ontbreekt, gelet op o.a. de vaststellingen dat het manifest in strijd is met zijn eigen verklaringen.

De Raad acht het overigens, net als de commissaris-generaal, ten zeerste opmerkelijk en bevreemdend dat verzoekers familieleden, zoals blijkt uit zijn verklaringen en in het verzoekschrift niet wordt ontkend, na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan geen enkel probleem meer met de Taliban hebben gekend, dit inzonderheid gelet op het feit dat blijkens verzoekers verklaringen de bedreigingen, ook tijdens zijn verblijf nog in Afghanistan, steeds via zijn vader gebeurden.

2.5.6. Verzoeker betwist niet, doch geeft zelf aan en toe dat hij geen persartikel neerlegt waaruit blijkt dat A.H., beweerdelijk zijn broer, op 16 september 2015 in de door hem geschetste omstandigheden om het leven zou zijn gekomen, noch brengt hij enig ander concreet en objectief document aan waaruit die geschetste gebeurtenis zou kunnen blijken.

2.5.7. Verzoeker gaat er geheel aan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet, in tegenstelling tot wat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op het geheel van de vaststellingen uit de bestreden beslissing welke niet worden ontkracht of weerlegd, zijn verklaarde problemen met de Taliban niet aannemelijk of geloofwaardig. Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.7. Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan

de problemen die hij zou hebben gekend. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.8. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van verzoekers intern vluchtalternatief wordt kan verwezen worden naar hetgeen volgt.

2.9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

Waar verzoeker thans zeer algemeen oppert dat niet concreet wordt aangetoond naar welk gebied in Kabul hij zou worden teruggestuurd, wijst de Raad er vooreerst op dat de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal geen verwijderings- of terugstuurmaatregel omvat, en in de bestreden beslissing duidelijk en herhaaldelijk wordt vastgesteld en geoordeeld dat, ongeacht de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker bekritiseert op zeer algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de analyse en informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier blijkt niet, en verzoeker brengt geen concrete en objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat, de situatie in de Afghaanse hoofdstad van dien aard is dat er voor burgers aldaar actueel sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan wijst de Raad er op dat dit slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in de Afghaanse hoofdstad actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Inzoverre verzoeker aanvoert dat hij in Kabul niet veilig zal zijn voor de Taliban die er volgens hem wijdverspreid aanwezig en actief zou zijn, herhaalt de Raad dat aan verzoekers verklaarde problemen met de Taliban geen geloof wordt gehecht.

Een algemene verwijzing, zoals verzoeker *in casu* doet, naar algemene rapporten omtrent de hoge huurgelden en (gevreesde) tewerkstelling (vooral naar de toekomst toe) in Kabul en meer algemeen de werkgelegenheid in Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in de stad Kabul niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, zoals de bestreden beslissing concludeert na evaluatie van de individuele situatie van verzoeker.

Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren, noch wordt dit door verzoeker concreet aangetoond.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een gezonde jongeman van 26 jaar oud is, hij naast Dari ook Pashtou spreekt alsook een beetje Engels begrijpt en kan lezen, hij in de stad Kunduz is opgegroeid en steeds heeft gewoond en geleefd waardoor hij een sterke affiniteit heeft met het leven in een (groot)stedelijke omgeving, en hij werkervaring heeft als timmerman en winkelluitbater, allen elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist of tegenspreekt.

Uit niets blijkt aldus en verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en wiens familie overigens blijkens zijn verklaringen (middels huurgelden van een van hun huizen) over voldoende slagkracht beschikt om hem eventueel en mogelijks al dan niet voorlopig en tijdelijk financieel te ondersteunen, maakt niet aannemelijk dat hij, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, in de Afghaanse hoofdstad niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk en brengt geen concrete en valabele argumenten aan waaruit zou blijken dat hij niet in staat zou zijn om alzo buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in diens besluit dat verzoeker in de Afghaanse hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestiendoor:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS